

[Arbejdsministeren]

markedet, men også nogle kvinder, som ønsker at komme ind på arbejdsmarkedet. Dem har vi altså været i stand til at absorbere, plus at vi har skabt ny former for beskæftigelse.

Hr. Svend Auken har måske glemt, at i perioden fra 1977 til 1982 blev der nedlagt 150.000 job inden for den private sektor. De stillinger, der blev skabt, mens hr. Svend Auken var arbejdsminister, var jo enten job inden for den offentlige sektor gennem udvidelse af den offentlige sektor eller job i forbindelse med forskellige beskæftigelsesfremmende ordninger som arbejdstilbudsordningen o.lign. Jeg synes egentlig, det ville klæde hr. Svend Auken mere, om han tog lidt mere positivt på disse ting og glædede sig over den fremgang, der er i beskæftigelsen, og om socialdemokratiet ville samarbejde med regeringen om, at denne fremgang i beskæftigelsen kunne fortsætte.

Hr. Svend Auken beskæftigede sig også noget med arbejdstiden og de 5 betingelser, som er nævnt i arbejdstidsrapporten, som bør være opfyldt, for at en nedsat arbejdstid kan have en positiv beskæftigelsesmæssig virkning. Jeg må ligesom hr. Tørnæs forstå hr. Svend Auken således, at socialdemokratiet kun går ind for en nedsat arbejdstid, såfremt de 5 betingelser – og alle 5 betingelser – er opfyldt, for ellers får vi jo ikke den positive virkning. Det, diskussionen går på, er så, om det kan lykkes at opfylde alle de 5 betingelser.

Der er blevet sagt meget om arbejdstilbudsordningen og jobskabelsesordningen. Lad mig først sige noget om arbejdstilbudsordningen. Da man gennemførte arbejdstilbudsordningen i slutningen af 1970'erne, tror jeg faktisk at man fra den socialdemokratiske regerings side og fra hr. Svend Aukens side havde de bedste intentioner. Man troede på, at hvis man gav folk et arbejdstilbud, så kunne de fastholde deres arbejdsevne og dermed komme tilbage til arbejdsmarkedet. Det var vel ikke socialdemokratiets tanke i 1978, at arbejdstilbudsordningen i praksis skulle virke som en dagpengegenerator, og at man, som ordningen er formuleret, faktisk kan starte med et arbejdstilbud, når man er i begyndelsen af tyverne, og i virkeligheden kan køre på dagpenge og arbejdstilbud, indtil man som 60-årig kan gå på efterløn. Det var ikke det, der var meningen med ordningen. Ord-

ningen var vel ment som et forsøg på at hjælpe de arbejdsløse til at få et løft til at kunne komme ind på arbejdsmarkedet igen.

Hvad er det så for erfaringer, vi har gjort med arbejdstilbudsordningen? Vi har altså set, at en tredjedel kommer i arbejde efter et arbejdstilbud, og det er godt. En tredjedel går i ledighed, og en tredjedel vandrer mellem beskæftigelse og ledighed. Vi har også set, at de, der har fået arbejdstilbud inden for den private sektor, har klaret sig bedre end dem, der har fået arbejdstilbud inden for den offentlige sektor. Vi har også set et uhyre pres på arbejdstilbudsordningen. Det skyldes selvfølgelig også, at vi har haft en stor ledighed. Men hvad er det, vi ser nu? Vi ser andengangsarbejdstilbudsmodtagere og tredjengangsarbejdstilbudsmodtagere i vores system, fordi ordningen nu har virket i så mange år.

Jeg er enig i noget af det, hr. Svend Auken sagde, nemlig at det ikke var sjovt bare at være arbejdstilbudsmodtager og så ryge ud af systemet igen. Jeg tror, at for langt de fleste, der er ledige så længe, at de har krav på et arbejdstilbud, er det en menneskelig og en psykisk belastning at være arbejdsløs, og jeg tror, at mange, når de får et arbejdstilbud, bliver glade og føler, at nu kommer de i gang igen. Det er så godt i den periode, hvor de er i arbejdstilbuddet; men hvad så for de to tredjedele, der vender tilbage til ledighed, vender de ikke tilbage til ny håbløshed? Og hvad så med dem, der får andet arbejdstilbud og tredje arbejdstilbud? Om nogle år vil vi se fjerde arbejdstilbud. Er det den rigtige måde at hjælpe folk på? Det mener vi ikke.

I 1970'erne sagde man, at nu skulle vi sætte ind med arbejdstilbud. I 1980'erne har vi vel en større forståelse for, at det, det kan være rigtigt at sætte ind med, er uddannelse. Hvis man ikke, når man når op til det tidspunkt, hvor man skulle have haft andet arbejdstilbud, enten har en uddannelse eller har kunnet finde beskæftigelse inden for det område, hvor man er uddannet, ja, så kan det altså være, at man skal omskoles, at man skal uddannes til noget andet. Her er det væsentligt, synes jeg også, at vi nu er inde i en periode med en positiv beskæftigelsesfremgang, hvor vi netop har mulighed for at sætte ind med uddannelsesstilbud med mulighed for, at det kan give beskæftigelse.

Der er mange, der har spurgt mig, om jeg kan garantere, at hvis man nu har gennemgå-